

Tante Mietje

I

Van tante Mietje vertellen?
Graag!

Ze woonde daarginds in dat kleine huisje met den wilden wingerd. Je weet wel, dat ouderwetsche huisje, dat net zoo min bij dezen tijd past als tante Mietje zelf, met haar tachtig jaar en haar kleeren uit de vorige eeuw en haar heele manier van doen. Ze was in ons heele stadje als tante Mietje bekend, iedereen noemde haar zoo en ze nam dat heelemaal niet kwalijk. Een vijand had ze niet en iedereen hoorde graag van haar en naar haar en lachte om haar zonderlinge geschiedenissen en haar vreemde invallen. En het was geen spotlach, maar een vriendelijk lachen telkens weer.

En sedert ze niet meer in het kleine huisje woont, maar op het kerkhof ligt, schijnt er wat aan ons stadje te ontbreken. Ten minste in den eersten tijd na haar dood. Nu leeft ze weer. Maar anders. Als de menschen bij elkaar komen en elkaar vertellen.

Op haar graf staat een rozenstruik. Och, dat was weer echt zoo wat voor tante Mietje. Weet je, vlak naast haar ligt een andere oude vrouw, die tante Mietje ook bij haar leven heeft gekend en van wie ze gehouden heeft. En die ook van haar hield.

Vriendinnen?

Och neen, dat kan ik niet zeggen. Ze hebben elkaar pas op het eind van hun leven leeren kennen. Dat was een paar dagen, nadat tante Mietje haar graf gekocht had. Ze had een leeg plekje naast haar pas gekochte graf gezien en ze vroeg toen — net wat voor tante Mietje — wie daar zou komen. De doodgraver had haar toen naam en adres gegeven.

En op een Zondag na de kerk, als de menschen, zooals in het stadje gewoonte is, bij elkaar even een kopje koffie komen drinken, was ze er heen gestapt. Ze had gebeld en de oude vrouw door haar bezoek zeer verwonderd doen staan. Wie ze was, had deze gevraagd, en wat ze kwam doen.

En toen had tante Mietje vriendelijk geknikt en gezegd: „Laten we eerst naar binnen gaan, dan zal ik alles zeggen.”

En daar in de kamer had ze de oude vrouw onderzoekend aangekeken, een tijdlang. Toen had ze haar oude hand op de rimpelige hand van haar gastvrouw gelegd en gezegd: „We zullen ginds op het kerkhof eens naast el-

kaar komen te liggen, als de Heer ons roept.”

„Zoo? En wat bedoelt u daarmee?”

„Ik dacht, dat het goed was, als we elkaar te voren dan eens zagen en kennis maakten met elkaar om te weten, of we vrede met elkaar zullen houden.”

Dat was weer echt wat voor tante Mietje. En de ander was er door getroffen en zei: „Dat is aardig van u. Dan bent u zeker tante Mietje. Neem me niet kwalijk, dat ik u zoo noem. Ik ken u niet onder een anderen naam.”

En tante Mietje had weer geknikt en geglimlacht.

„Ja, zoo is het. Zegt u maar gerust tante Mietje hoor, alle menschen noemen me zoo.”

En toen was ze begonnen te vragen, hoe de ander voor de eeuwige dingen stond. En daarover hadden ze samen tot beider voldoening gesproken. En zoo waren ze gekomen op de politiek en op de korte rokjes en op de pagekopjes enz. enz.

En bij het afscheid had ze gezegd: „Ik ben blij, dat we kennis met elkaar gemaakt hebben. We zullen wel vrede met elkaar houden. En dat is goed.”

Toen was ze naar huis gegaan en was blij geweest met haar aanstaande buurvrouw.

Ja, zoo was ze. Echt!

Goed van den ouden stempel. D.

Naar een schilderij van Roeland Koning